

- **ולדעת רבי נחמיה**, האומר, שגם בעבודות אלו הסדר מעכב, דם שעיר שהזה ממנו קודם לדם הפר נפסל, ולכן לאחר מתן דם הפר, **יחזור ויתן פעם שניה מדם השעיר**.

במה מתכפרים על שאר עבירות

לאחר גמר הציווי על סדר עבודת הכהן הגדול ביום הכפורים, והציווי על מצוות היום, חזרה תורה לעניין כפרת היום, ואמרה, "וְכַפֵּר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִמָּשַׁח אֹתוֹ וְאֲשֶׁר יִמְלֵא אֶת יָדוֹ לְכַהֵן תַּחַת אֲבִיו וְלִבְשׁ אֶת בְּגָדֵי הַבַּד בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ. וְכַפֵּר אֶת מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ כִּכְפַר וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל כָּל עַם הַקֹּהֵל כִּכְפָר" (ויקרא ט"ז ל"ב-ל"ג).

ולדעת רבי יהודה, שני חלקי הכתוב נדרשים כל אחד לעניין אחר.

תחילת הכתוב, "וְכַפֵּר אֶת מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ כִּכְפָר", נדרש לעניין כפרת מקדש וקדשיו, שהפר מכפר על הכהנים, והשעיר הפנימי מכפר על ישראל, שאם מתחילה נטמאו, ונודע להם הדבר, ושכחו, ונכנסו בטומאה, הקרבנות הללו מגינים עליהם מהיסורים, עד שיוודע להם שוב שנטמאו ונכנסו בטומאה, ויביאו קרבן עולה ויורד של טומאת מקדש וקדשיו. והכתוב הזה מלמד, שהקרבנות הללו מועילים להגן עליהם אם נכנסו בטומאה לכל המקומות הללו:

"וְכַפֵּר אֶת מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשׁ" – זה לפני ולפנים.

"וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד" – זה היכל.

וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ" – כמשמעו^א.

"וְכַפֵּר" – אלו עזרות.

וסוף הכתוב "וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל כָּל עַם הַקֹּהֵל כִּכְפָר" בא ללמד דבר אחר שכן הכתוב הזה כולל בתוכו את כל העם:

"וְעַל הַכֹּהֲנִים" – כמשמעו.

"וְעַל כָּל עַם הַקֹּהֵל" – אלו ישראל.

"וְכַפֵּר" – אלו הלוויים.

^א טומאה שאירעה לאדם במזבח, ושהה כדי השתחוויה, שזהו שיעור שהייה למי שנטמא בעזרה. [רש"י].